

KAÇ ZEITNOT?

Arif Özyılmaz anlatıyor: İlk zaman kontrolüne kadar kaç zeitnota girebilirsiniz? Bir mi? O halde yazıyı okumaya devam sayın okur! Muhtemelen 1991 yılının soğuk bir Ankara günü idi. -Öyleydi! Dokuz turda yarım puan olarak "Türkiye Birinciliklerinde Alınan En Feci Sonunculuklar" sıralamasında çok haklı bir yere oturdum "1992 yılı Türkiye Birinciliği" bir tarafa, yedide iki buçuk puanla bitirdiğim o turnuva sırasında, kaybettiğim her maçtan sonra donma hissim daha da çoğalıyordu! (Cİ)- Cem Karadağ'ın kazandığı ilk ve son "Vakıf-bank Turnuvası"nda oynuyorum. Turların birinde Rakip Sabri Koçak. Daha önce oynamışız; skorum 1-0... O ne! Yine beyaz oynuyor ve işte e4. Düşünüyorum..."Yine kaybetmek istiyor galiba!"Tabii, önceki mücadele bir İspanyol partisiydi; e4 açtığına göre bu da kaçınılmaz biçimde öyle olacak gibi... Fakat... "Hmm dur bakayım değişik bir şey oynatalım!...da ne gibi bir değişiklik yapalım? Öyle bir varyanta girmeli ki, konum hakkında ikimiz de hiçbir şey bilmiyor olalım!" Yaratıcı süreç devam ediyor... "Üstat Toranaga (O zamanlar Turhan Yılmaz!) bir ara f5 dürtüyordu ya herhalde iki ya da üçüncü hamlede... Uzatmayalım, bir ara f5 sürmeyi başarıyorum!. "Schlieman" sanırım. Sürpriz! İşe yaradı, iki taraf da karanlık odaya girdi. Bıçağı ilk dürtten kazanır... Zeitnota gireceğim; zaman kontrolü herhalde 50 hamle-2,5 saat ve sonrası şeklinde idi... Dolayısıyla saatler buçuklara kuruluyordu. (Yani diyelim başlangıç 14.30 ilk kontrol 17.00 de gibi -ki bayrak düşebilse değil mi ama!- Biz, al takke ver külah bu sonsuz bilinmez ve ıstırap varyantını oynarken benim saat ağır ağır 16.30'a yaklaşmasın mı? 2 saat 40 hamle temposuna alışan benim beyin(!) saati alarm zillerini çaldırmaya başladı. Bende bir panik... Durumum da gayet iyi bu arada. Onu da söyleyeyim. Sonradan söyledi, S. Koçak bu telaşımı önce anlamamış sonra durumumu fark edince o da bana yardımcı(!) olup hızlı oynamaya başlamış... Velhasıl ortada düşecek bayrak yokken ben 16.30 da kendi kendime bir zeitnot yaşadım! Kendime geldiğimde sinirim kendime gülmeye dönüştü; Masada duramaz oldum...Doğaldır, 17.00 da bir zeitnot daha! Sonuç? Sizin aklınız iki zeitnottan sağ çıkmaya yatıyor mu?

Bir başka "gereksiz telaş sonucu maç kaybetme" öyküsü: 1995 yılında, Birinci Lig maçlarının turlarından birini oynuyoruz. O zamanlar oldukça kuvvetli bir kadroya sahip (FM Yakup -kombinatör- Bayram, Arif- Ozzy- Özyılmaz, Burak -Miyagi- Miyak, bu üstatlardan sonra genç ve dördüncü masalarda duruma göre ben -ki takma adım hiç olmadı!-, ya da yaşı küçük olmasına rağmen gelecekte GM adayı olacağına işaretlerini daha o günlerde veren şimdiki FM Kıvanç -Kıvançuk- Haznedaroğlu. Velhasıl dehşetli bir kadro!) Ankara Demirspor takımında, yine o zamanlar çok kuvvetli bir kadroya sahip olan SGM'yle karşılaşılıyor. Benim rakibim Osman Kösebay. Maça -çoğunlukla sabah oynanan turlarda görüldüğü gibi!- geç kalıyorum, saatime baktığımda maçın başlamasının üzerinden kırk dakika kadar geçmiş olduğunu görüyorum ve masaya oturduğumda, rakip takım oyuncularının birbirlerine bakıp büyük altından güldüklerini fark ediyorum!

Kösebay, Osman - İnce, Can [B78] Türkiye Birinci Ligi, 1995 Ankara

GM Evgeni Vasiukov ve Arif Özyılmaz

1.e4 c5 2.Af3 d6 3.d4 cxd4 4.Axd4 Af6 5.Ac3 g6

El alışkanlığıyla meşhur Dragon varyantı; Aslında maça gelirken Najdorf oynamayı planlıyordum! Belirleyici hamle olan g6'yı sürünce, rakiplerin -ki hepsinin yumrukları vardı! (Ortaçgil)- bir kez daha birbirlerine bakarak hafifçe gülümsediklerinin ayır-dına varyorum. O vakitler, -daha sonra bir seferinde, iddia üstüne hem yıldırımda yendiğim hem de adına şarkı yazdığım- karmaşık konumların tartışmasız ustalarından değerli dostum FM Yakup Bayram'ı -Saygılar, Kahraman Hoca! Yazılarında büyü-dük!- idol kabul ettiğimden, "En karmaşık konum, kazanca en yakın konumdur!" prensibinden hare-

ketle, keskin varyantları oynamayı görev sayıyorum!

6.Fe3 Fg7 7.f3 Ac6 8.Vd2 Fd7 9.Fc4 0-0 10.0-0 Vb8

Oldukça karışık bir devam yolu. Çoğunlukla kaçınmak için 0-0-0 yerine önce h4 tercih ediliyor.

11.h4 b5 12.Ad5

Yüksek satranç! Osman bu devam yolunu iyi biliyor oysa benim ezberim buraya kadar; Yaratıcılık süreci başladı!

12...bxc4 13.Axc6 Fxc6 14.Axe7+ Şh8 15.Axc6 Vb7 16.Ad4 Kab8 17.c3 Ad7 18.Şb1 Ac5 19.Şa1 Şg8??!! 20.h5

Rakip doğru oynuyor!

20...Bxd4??!!

Felix culpa! İşte rakibin gözünden kaçan incelik(!) Şg8'in ardında yatan sinsî planı fark etmiyor ve normalde bir satranççının varını-yoğunu vermek pahasına dahi olsa vazgeçemeyeceği "Fianchetto" filimi gözden çıkarabileceğim aklımdan bile geçmiyor, ancak şimdi Ab3 fedasına çare yok!

21.b4

Bu konumdan sonra bütün hamlelerin değeri ayırdır çünkü oyun kaybedilmiştir! -J.R Capablanca-

21...Fxe3 ve devamında 0-1.

Oyundan sonra, Osman'la partiyi inceliyoruz, bir yandan da bana maç sıradaki gülümsemelerinin nedenini açıklıyor: Turdan önce takım halinde, bize karşı hazırlık yaparken, üzerinde en az durulan adam ben olmuştum: "Nasıl olsa Can maça geç gelir, Dragon oynamaya kalkar; Varyantın piri olan Osman da zorlanmadan maçı kazanır!" Yakup'un farkına vardığı ufak bir dalgınlık ve deplasmanda oynadıkları ayrıntısını göz ardı etmek -Nullus est instar domus!- dışında haklılar da! Takım kaptanım analizimize göz misafiri oluyor ve soruyor:

"Şah kaçamıyor muydu?". Bakıyoruz ki beyaz, Ab3'den sonra atı afiyetle yiyor ve şah gerçekten 21.Fxd4 Ab3+ 22.axb3 cxb3 23.Şb1 Va6 24.Vh6 Va2+ 25.Şc1 Va1+ 26.Şd2 Vxb2+ 27.Şe1 ile kaçabildiği gibi, bu kez siyah mat ağına düşüyor! Meğer Can'ın mat halüsünasyonu, Osman'ın mat kabusuna dönüşmüş! Yakup analize müdahale edene kadar, partiden sonra bile büyük bir ciddiyetle yarım saat boyunca yaptığımız analiz süresince ayır-dına varamadığımız bu küçük(!) ayrıntı, bilimsel satranç(!) peşindeki Osman ve satranca aynı pencereden bakan benim hiç de hoşumuza gitmiyor ve üstat Özyılmaz'ın öyküsündeki gibi, sinirden gülmekten başka elimizden bir şey gelmez halde satranç taşlarını deviriyoruz!

Can İnce gençlik günlerinde: henüz Caro-Kann'ın inceliklerine yeterince vakıf olmadığından yine Sicilya seçmiş.

